

Sygn. akt II Ka 182/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Klęk
Protokolant	-	staż. Monika Szukalska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu W. K., po rozpoznaniu 05 XI 2014 r. sprawy: **D. M.** oskarżonego o czyn z art. 178a§1 kk, na skutek apelacji obwinionego, od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu z 14 kwietnia 2014 r. w sprawie II K 6/13,

na podstawie art. 437§1 i §2 kpk w zw. z art. 109§2 kpw a także art. 104§1 pkt 7 kpw w zw. z art. 5§1 pkt. 4 kpw oraz art. 118§2 kpw

uchyla zaskarżony wyrok w całości i postępowanie w sprawie umarza, a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 182/14

UZASADNIENIE

Oskarżony D. M. stanął pod zarzutem tego, że:

- 06 października 2012 r. około godz. 13:20, w W. na ul. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wyrażającym się stężeniem 0,26 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem osobowym m-ki H. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym,

to jest o czyn z art. 178a§1 kk.

Wyrokiem wydanym 14 kwietnia 2014 r. w sprawie II K 6/13, Sąd Rejonowy w Wieluniu uznał oskarżonego D. M., w miejsce zarzucanego mu czynu, za winnego tego, że w dniu 06 października 2012 roku około godz. 13:20 w W. na ul. (...), woj. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym m-ki H. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, tj. czynu wypełniającego dyspozycję art. 87§1 kw i za to na podstawie art. 87§1 kw wymierzył mu karę 1.000 złotych grzywny.

Po myśli art. 87§3 kw Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia w strefie ruchu lądowego pojazdów mechanicznych do kierowania którymi wymagane jest prawo jazdy kat. B na okres 6 miesięcy. Jednocześnie zobowiązał on D. M., na podstawie art. 29§3 kw do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia powyższych pojazdów w postaci prawa jazdy kat. B. Sąd orzekł również o kosztach postępowania obciążając nimi w całości oskarżonego.

W ustawowym terminie apelację od wyroku wywiódł oskarżony, zaskarżając wyrok w całości i zarzucił rozstrzygnięciu:

- błąd ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu i ustaleniu iż 06.10.2012 roku prowadził pojazd w stanie po użyciu alkoholu, w sytuacji gdy brak jest dowodów przemawiających za takim ustaleniem, w szczególności:
 1. oparcie się przez Sąd I instancji na dowodach w postaci akt postępowania dyscyplinarnego, które nie zostały przez Sąd orzekający powołane w motywach zaskarżonego orzeczenia i dopuszczonych przez Sąd;
 2. bezzasadną odmowę waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w szczególności jego twierdzeniom, w przedmiocie zażycia kropli żołądkowych i ich wpływu na stężenie alkoholu we krwi;
 3. bezzasadne przyjęcie dla ustalenia stanu po użyciu alkoholu zeznań świadka M. T., które są całkowicie nieprzydatne dla ustalenia stanu po użyciu alkoholu, czy też dla zażycia kropli żołądkowych;
 4. brak jakichkolwiek ustaleń Sądu w przedmiocie kierowania pojazdem przez obwinionego a to w czasie ponad 50 minut przed badaniem urządzeniem pomiarowym;
 5. zaniechanie przesłuchania zgłoszonego świadka K. K. na okoliczność stanu w jakim znajdował się obwiniony w dniu zdarzenia

a dowody przeprowadzone zostały przez Sąd I instancji i ocenione z naruszeniem art. 7 k.p.k.

W petitum apelacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wieluniu ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzucanego czynu.

W toku rozprawy apelacyjnej strony wniosły o umorzenie postępowania a uwagi na przedawnienie karalności czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Niezależnie od argumentów wywiedzionych w treści skargi apelacyjnej oraz oceny ich zasadności zaskarżone orzeczenie należało uchylić, zaś postępowanie w sprawie umorzyć wobec stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej przewidzianej w treści art. 104§1 pkt. 7 kpw.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że Sąd I instancji słusznie przyjął, iż w chwili popełnienia czynu oskarżony D. M. nie znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115§16 pkt. 2 kk, a tym samym swoim zachowaniem nie zrealizował znamion przestępstwa z art. 178a§1 kk. W tych warunkach uznać wypadało, iż w grę wchodzi jedynie odpowiedzialność za wykroczenie, co z kolei nakładało na Sąd Okręgowy obowiązek rozważenia czy nie zachodzą przesłanki stanowiące przeszkodę do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia przewidziane w art. 5§1 pkt. 4 kpw. Zgodnie bowiem z przyjętym w literaturze przedmiotu stanowiskiem nawet jeżeli w dacie orzekania w pierwszej instancji przedawnienie jeszcze nie nastąpiło ale oskarżony wystąpił z apelacją i wówczas upływie termin przedawnienia, musi dojść w Sądzie Odwoławczym do uchylenia wyroku i umorzenia postępowania.

Czyn będący przedmiotem postępowania zaistniał 06 października 2012 r. Postępowanie karne przeciwko oskarżonemu podejrzanemu wówczas o czyn z art. 178a§1 kk zostało wszczęte 19 listopada 2012 roku, kiedy to Prokurator w toku śledztwa wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów (k. 334). Powyższe wskazuje, iż wszczęcie postępowania o jakim mowa w art. 45§1 kw nastąpiło w ciągu roku od dnia popełnienia czynu. Wszak czyn zarzucany oskarżonemu był traktowany początkowo jako przestępstwo, a to oznacza, iż do wszczęcia postępowania w rozumieniu art. 45§1 kw doszło z chwila wszczęcia przeciwko oskarżonemu postępowania przygotowawczego według wymogów procedury karnej, a więc przedstawienia tej osobie zarzutów (vide postanowienie składu 7 sędziów SN z dnia 21 października 2003 r. w sprawie I KZP 9/03, OSNKW 2003, nr 11-12, poz. 92; OSP 2004, z. 7-8, poz. 102 oraz System Informacji Prawnej LEX nr 81326).

Na zasadzie wspomnianego wyżej art. 45§1 kw, w sytuacji wszczęcia postępowania w okresie roku od zaistnienia czynu, karalność wykroczenia ustaje, z upływem lat 2 od zaistnienia czynu. Jednocześnie upływ dwuletniego terminu karalności wykroczenia stanowi negatywną przesłankę prowadzenia dalszego postępowania po myśli art. 5§1 pkt. 4 kpw.

Jako że czyn przypisany oskarżonemu miał miejsce 06 października 2012 roku, przeto z upływem 05 października 2014 r. minął wskazany w cytowanym przepisie okres przedawnienia, co z kolei nie pozwala na kontynuowanie procesu. Stwierdzenie tego faktu nakazywało Sądowi Okręgowemu przyjąć, iż karalność wykroczenia jakiego dopuścił się oskarżony ustała z dniem 05 października 2014 roku i w konsekwencji umorzyć postępowanie z powodów wskazanych wyżej.

Przedstawione motywy oraz brzmienie art. 104§1 pkt 7 kpk oraz art. 437§2 kpk w zw. z art. 109§2 kpw uzasadniają rozstrzygnięcie Sądu Odwoławczego w niniejszej sprawie w zakresie meritum.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 118§2 kpw obciążając nimi Skarb Państwa.